

ПРОЛОГ

КІНГ'ФІШЕР

Вовк — істота універсальна.

Здатна пристосовуватися.

У зграї він частина чогось більшого за себе. Виконує певну роль і займає своє місце під сонцем. У зграї можна знайти безпеку.

Але вовк може вижити й на самоті.

У глухому нічному лісі, оточений зусібіч хижаками, він уміє крастися поміж дерев, наче тінь. Уміє причаїтися в темних закутках, вистежуючи здобич.

Уміє перечекати ворогів і пускати в хід зуби, коли ті нападають...

Особливо якщо в його лапах божественний меч.

Коли вампір з'явився, я був готовий зустріти його. Він прямував за мною лункими коридорами Аммонтраста, немов примара, щойно я залишив покої Саеріс. Я відчував його напруження й очікування.

Читати живих — не бозна-яке мистецтво. Дехто відточує вміння тримати свої емоції під контролем століттями. Для фейрі берегти власні думки й почуття від сторонніх — надзвичайно корисна звичка.

Та хоч як вправно приховуй свої емоції, зрештою тіло неминуче підведе тебе.

Емоції вирують у крові.

Радість.

Гнів.

Смуток.

Хіть.

Кожна з них випромінює певну енергію. Вібрацію, якщо це так можна назвати. Так само кожна має свій запах. Попри всю майстерність у маскуванні емоцій представників народу фейрі можуть викрити ледь помітні ознаки їхнього настрою.

Запахи, джерелом яких є люди, надзвичайно сильні. Люди *не вміють* приборкувати свої емоції. Вони переживають усе надміру відверто, транслюють назовні й навіть не замислюються, як їхні реакції можуть впливати на тих, чий відчуття набагато гостріші.

Мертві — інша річ. Їхні серця не б'ються, кров у жилах перетворюється на мертву чорну жижу. Члени Саназротського двору виділяють запах тільки після *живлення*, коли іскра життя в крові жертви відлунює емоціями, які вона відчувала в момент смерті. Це можна порівняти з найтоншим шлейфом парфуму, що лишається після обіймів.

Лише годину тому мою голову п'янив свіжий запах землі після дощу. Я сидів поруч зі своєю парою, слухав її мелодійний голос. Вона без утаву розпитувала Тала про Кривавий двір. Відтоді як Саеріс прокинулася, її завзятість не знала меж. Вона прагнула зрозуміти, підготуватися, зміцнити себе перед тим, що нас чекало попереду. Фундамент нашого плану було закладено, і Саеріс розуміла роль, яку мала відіграти в його реалізації... Але вона помітно нерву-

вала. Ще кілька днів тому Саеріс була людиною, але її вміння стримувати свої емоції вже значно вдосконалилося, проте мій нюх був гострішим, ніж у більшості. Я відчув її вагання. Воно нагадувало запах гарячого каменю після дощу.

Я вдихав її, тонував у ній, аж раптом відчув *інший* аромат.

Вампір, певно, напився чимало крові, перш ніж зачайтися у своїй засідці, у темряві за дверима покоїв Саеріс.

Я підвівся, перепросив, вийшов у коридор і рушив шукати джерело гнилі. Знайшов його вістрям свого клинка двома поверхами Чорного палацу нижче.

Вампір був прекрасним. За життя він, мабуть, мав непримітне обличчя і шкіру, що з часом потьмяніла б і обвисла. Але смерть добряче почаклувала над ним. Високі вилиці. Величний орлиний ніс. Колись, певно, блакитні очі сяяли примарними опалами. Розтулені губи оголили кістяно-білі хижі ікла. Його рот склався в здивоване «о», перш ніж він устиг вичавити з себе бодай звук. Він перевів погляд униз і приголомшено побачив Німерель, встромлений у його груди до самісінького руків'я.

— Ти... зіпсував оксамит, — прохрипів він.

Це була правда: клинок божественного меча розпанахав у його чорному оксамитовому жилеті семисантиметрову діру. Я винувато знизав плечима.

— Неприємний побічний ефект убивства, — зітхнув я. — Одяг супротивника лише зрідка зберігається після такої процедури. Хоча тобі ж це добре відомо, чи не так?

На його сорочці чорнильною плямою розпустилася квітка смерті. Той нікчема ще й намагався вдати образу, зиркнувши на мене знизу вгору.

— Так... я обізнаний з цією проблемою, — прохрипів він.

— Надалі тобі не доведеться про це турбуватися, — сказав я.

Вампір ще не встиг вискочити з тіні, а я вже знав, що він прийшов не битися. Коли решта Чорного палацу спала, йому навіть не належало бути на ногах. Цей покидьок у своєму розкішному вбранні, з черевом, наповненим невинною кров'ю, прийшов шукати те, чого не заслуговував. Те, що міг дати йому лише я.

Він похитнувся, спробував ухопитися за мене, та його руки вже перетворювалися на попіл. Коли вампір заговорив, його голос був сухим, як подих пустелі:

— Пробач... Я просто не зміг... дивитися на...

Сонце?

Вогонь?

Вогонь у цих краях був дивовижною. Якби полум'я торкнулося вампіра, він би спалахнув як оберемок сухого хмизу. Домашні вогнища і смолоскипи на стінах в Аммонтраеті давали лише рівне світіння. Цей жалюгідний виродок, мабуть, навіть не знайшов би тут сірників. Та й хто взагалі прагнув би такої безповоротної смерті? Вона не була легкою. Лише біль. Трагічна драма.

Попіл — значно краще.

Це милосердніше.

— Ти врятував мене від того, ким... я... став, — прохрипів зайда. У його очах спалахнула вдячність. Полегшення.

Я нахилився ближче, щоб він почув кожне моє слово, розсипаючись на порошок і занурюючись у вічну смерть:

— Я роблю це не заради тебе. Я роблю це заради тих, ким ти наситився. Насолоджуйся пеклом, гнидо.

Надія на спасіння, якого він, можливо, чекав від мене, згасла в очах вампіра.

— Вони збираються... *знищити її*, розумієш? Цей двір... буде зруйновано... і вона загине разом із ним. — Його губи викривилися чи то у полегшеній усмішці, чи то в гримасі зневаги — я так і не зрозумів.

— Саеріс у безпеці, — відрізав я. — Я не дозволю, щоб із нею щось сталося.

Та вампір лише розсміявся. Хрипко, уривчасто. Його підборіддя перетворилося на попіл, щоки осипалися. Голос став тріскучим і хрипким, бо горло також розпадалося. А коли ікла відділилися від черепа й випали з нього, він уже не сміявся.

Вампір упав. Власне, це вже був не вампір. Його зуби дзенькнули на підлозі — *дзинь, дзинь!* — і покотилися сходами вниз, у надра Аммонтраета.

Дзинь...

Дзинь...

Дзинь...

Чорний палац був величезним. Я вже втомився рахувати, скільки висококровних знищив, відтоді як опинився тут. Спершу принаймні один чи двоє з дітей Малкольма чатували на мене в кожному темному обсидіановому коридорі. Їх вабив жар моєї крові. Та невдовзі члени Кривавого двору зрозуміли, що вони нерівня ні божественному мечу, ні тому, хто ним володів. Зараз вони сплять, але незабаром прокинуться. І тоді (якщо мають бодай краплю розуму) — *сховаються*.

— А-а-а! Ось ти де!

Рудоволосий важко дихав унизу на східцях. Він звів брови, побачивши зуби, що зупинилися біля

його ніг, але нічого не сказав. Потім подивився вгору, на мене.

— Фішере, ти мені потрібен. Негайно.

— Тобі не можна залишати свої покої, Карріоне.

Звук у цих стінах поширювався дивно. Повітря, яке було густим і ніби вібрало й гуло, обпікаючи шкіру, приглушило мої слова, але вони пролунали досить виразно, аби контрабандист їх почув. Він роздратовано зітхнув і побіг сходами нагору, а я повернувся й рушив тим шляхом, яким прийшов сюди.

— Я з величезним задоволенням сидів би зараз у своїй кімнаті, але... настають сутінки. Палац пробуджується.

— Саме так.

— Та годі вже! Послухай. Я просто поглянув... у вікно... і дещо побачив...

— Це називається захід сонця, Свіфте. Якщо хочеш спостерігати його й надалі, я можу відвезти тебе назад до Каліша. Там скільки заманеться тишитимешся світанками й сутінками.

Я міг про це лише мріяти. Бо не раз пропонував йому залишити Аммонтрает, та й Іррін теж, але цей тип був нечувано впертий.

— Пропозиція приваблива, але ні, дякую.

Він уже видерся сходами й тепер майже наступав мені на п'яти, підтримуючи темп.

— Дозволь ще раз запитати: чому ти вперто крутишся в Аммонтраеті? — неприязно пробурчав я. — Адже це жахливе місце!

Карріон незворушно відповів:

— О, знаєш, маю певні причини.

Зрештою, нехай собі має свої причини. Аби серед них не було дурної надії, що Саеріс йому оспівдчиться у вічному коханні. Цього не буде.

— Фішере, святі боги! Та зупинися, блядь, нарешті! Це важливо!

Я стомлено видихнув і повернувся до нього:

— Це справді важливо? Чи просто *ти* так гадаєш? Не секрет, що Карріон нерідко вважав важливим щось абсолютно безглузде.

Він насупився, брови підскочили вгору.

— Не знаю. А ти вважаєш щастя своєї обраниці важливим?

Я пильно поглянув на нього.

— Кажі. Швидко.

Він заперечно хитнув головою.

— Нам потрібне... вікно.

Сонячне світло було згубним для тутешніх мешканців, тож вікна також загрожували їхньому життю, і знайти їх було нелегко. Проте ми натрапили на вікно поверхом вище — лише кілька сантиметрів завширшки й завдовжки, з затемненим склом, що приглушувало проміння сонця. Я був впевнений, що навряд чи зможу розгледіти в ньому причину тривоги Свіфта, але, на щастя, склалося інакше. Я поглянув на вузьку смужку горизонту й почав напружено вдивлятися у випалені землі між Аммонтраетом і рікою, але не бачив нічого. Аж раптом...

О боги.

— Спершу я подумав, що то клаптик снігу, — сказав Свіфт.

Моє серце завмерло.

— А потім побачив, що воно рухається. Біжить. Швидко, — захекано додав Карріон.

Я щодуху помчав повз Карріона сходами вниз. Контрабандист кинувся слідом.

— Я знайшов тебе так швидко, як тільки зміг! Я не знав, чи... казати їй, чи...